

за жилището си. Съ другата става мравката узнава где е челядъта. Ако отрѣжемъ тая става, мравката почва да се бие съ своитѣ роднини, което обикновено никога не става.

Другъ въпросъ си задала американката: какъ мравкитѣ чуватъ, като нѣматъ уши. Като направила много опити, тя се убедила, че мравкитѣ чувствуватъ звука съ краката си. Тя забелязала, че когато мравкитѣ сж близо до пияното, тѣ си оставатъ съвсемъ спокойни, колкото и силно да се свири. Но ако ги оставишъ на пияното, тѣ почватъ силно да се вълнуватъ и при най-тихо свирене.

Мисъ Филдъ се убедила, че мравкитѣ иматъ паметъ и помнятъ. Ето какъ разбрала тя това. Взела два мравунека. Съ насѣкомитѣ на единия мравунекъ се държала много добре, никога не ги дразнѣле, давала имъ мухи и паяци и друга храна. А мравкитѣ въ другия мравунекъ постоянно ядосвала. Какво станало после? Мравкитѣ отъ първия мравунекъ спокойно идвали по ржката ѝ и никога не я хапѣли, когато насѣкомитѣ отъ другия мравунекъ винаги се тревожели, щомъ тя се доближавала до тѣхъ и я хапѣли, когато ги туряла на ржката си.

Тя привежда и другъ примѣръ. Взела нѣколко мравки и въ продължение на три години ги държала въ особенъ мравунекъ. Сетне отъ сжщото мѣсто взела още нѣколко и ги занесла при отдѣленитѣ отъ нея мравки. Новитѣ пришълци били посрещнати изпърво съ известна предпазливостъ, но като разбрали, че сж тѣхни роднини, заживѣли си съ тѣхъ братски.

